

Agora: politinių komunikacijų studijos 4
ISSN 2029-9923 (spausdintas), ISSN 2424-3663 (internetinis)
<http://dx.doi.org/10.7220/2424-3663.2016.4.3>

KĘSTUTIS ŠERPETIS

Klaipėdos universiteto Politologijos katedros docentas, el. paštas: smfdoc@centras.lt

POLITINĖS MEDILOGIJOS OBJEKTAS: INFORMACIJOS TRANSMISIJOS IR KOMUNIKACIJOS TRANSGRESIJA

Straipsnis skirtas politinės komunikacijos statuso tyrimui politinės mediologijos objekto problemos kontekste. Tyrime akcentuojamas socialinių ir politinių sistemų skirčių visuomenės organizacijoje santykinumas globalizacijos, demokratizacijos ir informatizacijos epochoje. Atskleidžiamas erdvės faktoriaus vaidmuo politinės informacijos sklaidoje bei vartojimo ypatybėse. Pabrėžiamas kompleksinis transgresinis sociopolitinės erdvės, kurioje plėtojasi daugialypė viešoji ir politinė komunikacija, pobūdis. Tyrime nužymimi politinės mediologijos objekto episteminis ir taikomasis aspektai ir jo plėtos perspektyvos, siejamos su informacinėmis technologijomis bei virtualių erdvių dinamizmu.

Pagrindiniai žodžiai: *interesas, komunikacija, mediologija, objektas, politika, sistema, struktūra, transgresija, vertybė.*

Įvadas

Neatsitiktinė modernios informacinės revoliucijos, įsibėgėjančios globalizacijos ir demokratizacijos „trečiosios bangos“ piko sutaptis pasižymi eile specifinių bruožų ir sąlygoja daugialypių galimybių spektro augimą visoje šiuolaikinės civilizacijos erdvėje.

Pirmiausia minėta besiklostanti vienovė reiškiasi kompleksiško kaip organizuoto sudėtingumo įžiūros, nuostatos ir veiklos tipo sklaida visos aplinkos įtvarkos atžvilgiu. Kita vertus, fundamentinių pokyčių junginys ir integruotumas pasižymi atvirumo savybe, t. y. reiškiasi intensyvios viešosios ir lokaliai apykaitos su pasauline aplinka agentu – informacijos, patirties, įvertinimo etc. transliatoriumi. Pagaliau, trečia principine sisteminio Modernybės charakteristikų viseto ypatybe įvardintinas inovatyvumo dispozityvas, suponuojantis: a) nuolatinį atsinaujinimo ir tobulinimo impulsą; b) kreatyvumą, atspindintį tikslinio adekvatumo naujai kylančiai realybei siekį; c) pabrėžtiną temporalinę orientaciją į Dabartį kaip aktualių poreikių ir galimybių potencialo visapusiško įkūnijimo intervalo atvejį.

Minėtų fundamentinių postmaterialios realybės pokyčių maštabas ir tempai neišvengiamai kanalizuoja tiek humanitarinių, tiek socialinių mokslų refleksiją bei skatina kurti analitines-modelines aiškinimo, interpretavimo ir prognozavimo konstrukcijas. Naujoji kultūrinio, socialinio, politinio ir kt. pasaulių greitėjanti sampyna, išryškinanti tampančios ir kokybiškai naujos istorinės realybės kontūrus, reikalauja ir naujos „optikos“, tolygios besirutuliojančių virsmų daugiavektoriškumui ir dinamizmui.

Pažymėtina, kad teorinės refleksijos atnaujinimo poreikis nesiriboja vien naujų prieigų, instrumentinių ir specializuotų metodų pritaikymu informacinės, medijinės ar virtualios realybės sferų tyrimo reikmėms, bet suponuoja ir pačių tyrimo sričių perskyros bei tikslinių studijų objektų apibrėžtumo ir konkretumo bei jų sąvokinės / konceptualinės ir terminologinės legitimacijos, t. y. atitinkamos sąvokų ir sampratų episteminio lygio fiksacijos. Tokia reikmė diktuojamos ne tik minėtos vienovės refleksyvos aprėpties specifika, bet ir jos derivatų konkrečiose socialinės, kultūrinės, politinės etc. būties srityse identifikavimo, apibendrinimo, įvertinimo bei taikymo ir valdymo būtinybėmis. Juo labiau, kad vis daugiau šiuolaikinės civilizacijos kuriamų produktų neturi įprastos materialios formos ar stabilių simbolinių-ženklinių charakteristikų („brendų“), o taip pat pasižymi praktiškai neribotu techninio reproduktivumo / replikacijos pajėgumu.

Būtent šiuolaikinės informacinės ekspansijos įtakoje prancūzų medijinių studijų teoretiko Reži Debre (Regis Debray) jau pusę amžiaus plėtojamoje mediologijos disciplinoje aktualizuojasi jos komunikacinio segmento socialinės-politinės autonomizacijos reikmė. Skirtingai nuo vertikalių kultūrinės transmisijos (perdavimo), horizontali viešoji pilietinė ir politinė komunikacija atveria, sukuria bei rekonstruoja eilę reikšminių viešosios politikos raiškos erdvių, sudarančių visuminį fraktalinį kontinuumą.

Kaip kreatyvi modernaus politiškumo dalis, politinė mediologija orientuojasi į komunikacinius politinio proceso turinius, intencijas ir išdavas, besirutuliojančias bei realizuojamas kompleksinėje socialinių ir politinių freiminių ir virtualių erdvių samplaikoje. Jų sąveikų ypatybių, sankabų, asimetrijų ir gretinimų dinamizmas, būdingas viešojo politinio gyvenimo polifonizmui ir problemiškumui, Vėlyvosios Modernybės rizikos ir iššūkių atmosferoje transformuoja tradicinį-adityvinį politinių komunikacijų fenomeną, paversdamas jį kompleksiniu tikslinių, vertybinių bei interaktyvių politinio vyksmo dėmenų sintezės rezultatu.

Sistemine-struktūrinė, procesinė ir spacialinė politinių komunikacijų kaip politinės mediologijos objekto analizė bei jo dalykinė-adresinė ekspozicija išreiškia pagrindinį duoto tyrimo siekinį.

XXI amžiaus komunikacinio politikumo struktūracija

90-ųjų metų socialinės ir politinės transformacijos, užbaigusios „trumpojo XX amžiaus“ istoriją, savotiškai susišaukia su jo pradžioje prasidėjusia pasaulinės sistemos destrukcija. Pradžios ir pabaigos periodus vienija revoliucinio masto perversmai, imperijų griūtys ir kokybiškai naujų pasaulio sąrangos modelių paieškos ir išbandymas. Faktiškai šios perturbacijos apibūdina neklasikinės pasaulinės sistemos tapsmą, kurio realistinei politinei ir ideologinei refleksijai prireikė dviejų pasaulinių karų ir pusę amžiaus nusitęsusio balansavimo ant globalinio susinaikinimo ribos, kurioje lemiamą vaidmenį vaidino jau ne tradicinė europinių galybių politika, o globalinė supervalstybių galia.

Bipolinio pasaulio pabaiga galbūt neatsitiktinai sutapo su globalizacijos ir informacinės revoliucijos pradžia, kurios neatšaukiamai suvienijo pasaulį ekonominiais tarpusavio priklausomybės saitais ir globalių tinklinių komunikacijų struktūromis. Partikuliarinės politinės ir ideologinės vertybės bei antagonistinės dispozicijos devalvavosi ir užleido vietą globalių interesų ir problemų iššūkiams. Kitaip tariant, vertybiniu-politiniu atžvilgiu istorinio proceso šiuolaikinio etapo deideologizacija principaliai ir fundamentaliai sietina ne vien su dabartinės tarptautinės sistemos transformacijomis, kaip ir nesuvedama į Hėgelio istoricistinės schematikos reanimavimą.

Vėlyvosios Modernybės postideologinį dispozityvą taip pat stimuliuoja dar nepilnai suvoktas ir įvertintas modernios informacinės visuomenės tapimo fenomenas. Jo kilmė iš „Gutenbergio Visatos“ epochos, aprėpiančios visą Naujųjų laikų istorinį periodą, galima aiškinti progresistinės istorijos invazijos impulsais.

Be kitų faktorių jie skatino visuomeninę diferenciaciją, t. y. socialinių sistemų ir jų dalių autonomizaciją siekiant kiekvienos jų efektyvumo, savo ruožtu sąlygojusio konkurenciją dėl tikėtiniausių visuomeninės-istorinės raidos atraktorių.

Tarp įtakos Istorijai turinčių esmingiausių faktorių šiuolaikinėje trečiojo „demokratizacijos bangos“ stadijoje išskyla multidimensinis politikos reiškinių kompleksas, kurio institucionalizacija nacionalinių valstybių ir jų politinių sistemų virsmuose formavo dinaminį ir daugiavektorinį varžymosi tarp besiskaidančių socialinių jėgų bei jų struktūrų ir formų kontekstą. Pats tradicinis Jėgos kaip prievartos faktorius tampa vis daugiau veikiamu (kreipiamu, stabdomu, perorientuojamu ir t. t.) kitų – nepolitinių procesų ir institutų, kurie pastoviai kvestionavo politikos viršenybės monopoliją ir periodiškai revizavo jos vertybių universalumą siūlant alternatyvas bei reikalaujant suverenių teisių istorinėje socialinių sistemų raidoje ir sklaidoje, pirmiausia – jų reguliavime, valdyme, tobulinime ir pan.

Augant socialinės informacijos apimtims ir ryškėjant jos plėtros į visą sociumo „audinį“ tendencijoms ir ypatybėms, problematizuojasi ir pati politikos samprata, jau nekalbant apie esmingą paties jos substrato – *politiškumo* – transformaciją nuo Karlo Šmito epochoje dominavusių sampratų. Nūdien tokio pobūdžio akademinės ir viešosios refleksijos reiškiasi tarpusaviai opnuojančių idėjų polemika ir deklaracijomis apie visuotinę socialinės būties politizaciją (tiek dalyvavimo politikoje, tiek ir jos dispersijoje visuomeninio valdymo tinkluose) ir, priešingai, apie lemtingą politikos nykį technokratinio / netokratinio administravimo perspektyvose.

Besiplečiant kontroversijų pozicijų spektrui ryškėja ir jas reprezentuojančių pokyčių linijos, suponuojančios, kad:

- valdžią neproduktyvu atsieti nuo visuomenės, todėl ir Istorija (istorinis procesas) negali būti pozityviai redukuota į Politikos istoriją (t. y. valstybės ir jos aparatų, vadovybės, režimo objektyvaciją, apologiją ir t. t.);
- visuomenės raidos refleksijoje, jos recepcijoje, matavime, artikuliuojame ir kt. ankstesnes aiškinamasias schemas – chronologinius-priežastinius ryšius (pateisinamus hierarchijomis: tiek statusų, vertybių, teisių, paskirčių...) išstumia ir keičia horizontalių santykių optika, besivadovaujanti ne temporalumu ir istorizmu, bet kontinualumu, intensyvumu, plėtra, koreliacijomis, simbioze ir pan., t. y. įvairuojančių Erdvės dimensijų konfigūravimo išdavomis.

Pažymėtina, kad perėjimas nuo Istorijos į Erdvės parametrų akcentus visuomeninio valdymo raidoje aktualizuoja problemą dėl praeities ir dabarties santykio svarbos – perimamumo, atsiribojimo, atminties-užmaršties, implicitinio-eksplicitinio, istorinio-kultūrinio mentalumo būvio, funkcionavimo ir transformavimo (pvz., iš realaus ir normatyvaus į simbolines-metaforines bei virtualias raiškas)¹.

Analogiškas problemas eksponuoja ir nūdien besiplėtojanti komunikacijų medijų tyriminė sritis, kurioje ypač skirtina euristinė modernaus prancūzų kultūrologo R. Debre mediologijos studijų programa, akcentuojanti socialinės, kultūrinės, politinės informacijos ir žinių bei tradicijų perdavimą – *transmisiją*, apimančią pirmiausia istorinės kultūros sritis ir jų permąstymą dabarties kontekstuose². Nes būtent duotose Šiuolaikybės situacijose informacinės visuomenės revoliucinė plėtra išryškina daugybę naujų probleminių klausimų dėl iki šiol dominavusių kultūrinių vertybių, įgūdžių, dispozicijų, vaidinių peržiūros ir jų kritinio permąstymo visame viešosios sąmonės raiškų bei realizacijos spektre.

Nenuostabu, kad besiklostanti imanentinio neapibrėžtumo situacija kiekviename modernaus sociumo sklaidos etape gimdo įvairiausias, jų tarpe ir konspirologinio pobūdžio invекtyvas... Kita vertus, aibė nepaliaujamai atnaujijamos informacijos gilina nestabilumo, skepsio, atsiribojimo arba reliatyvistinės-distancijuotos recepcijos reakcijas. Toks virtualaus informacinio Okeano bangavimas potvynio-atoslūgio ritmu jau nesietinas su tradicine viešąja socializacija: kiekviena nauja sensacija iškyla ir nyslūgsta vien tam, kad pasikeistų (būtų pakeista) sekančios informacinės bangos atnešamų naujų įvykių, faktų, potyrių ir kt.

Akivaizdu, jog tokio pobūdžio informacinės kaitos, jos „interferencijos“ ritmuose neįžvelgiam istorinio nuoseklumo ir perimamumo požymių, taip pat nefiksuojame kumuliacijos, būdingos kryptingam mokslinių žinių tapsmui, tolesnėje evoliucijoje joms virstant empiriniais apibendrinimais, operacionaliomis sąvokomis, analitinėmis kategorijomis, dėsniais, konstantomis ir t. t. Fenomenologiniu požiūriu šiuo atveju mes atsiduriame „amžino dabar-čia“ situacijoje, kuri išplinta aplinkoje (erdvėje) ir charakterizuoja (apibrėžia) tokios plėtros apimtis, t. y., mastai, intensyvumas nustato (išryškina) atitinkamos erdvės ribas.

¹ ФУКО, Мишель. *Интеллектуалы и власть, часть 3. Статьи и интервью 1970–1984.* – М.: Праксис, 2006.

² DEBRAY, Régis. *Introduction à la médiologie.* Paris, 2000.

Šiam specifiniam socialinės-kultūrinės informacijos cirkuliavimo judėjimui, susišaukiančiam su gamtinių procesų ritmika ir apykaita, interaktyvų pobūdį suteikia Sociumo evoliucijos nepertraukiamumas. Žmogiškoji sąmonė čia nėra pasyvi signalų priėmėja, nes vis sparčiau pati inicijuoja atitekančios informacijos atsiradimą, paskirtį ir savybes, todėl visas erdvinis-komunikacinis procesas įgauna subjekt-subjektinio freimo pavidalą.

Jei kultūrinių vertybių transmisija (pagal R. Debre) turi nemenką inercinį krūvį / dispozityvą, tai visuomeninio-politinio valdymo uždavinių ir problemų sprendimas suponuoja nepalaujamą ir dinamiškai priešaringą sąveikavimą. Tokių sąveikų lauke reiškiasi daugybė subjektų: valdžia, teisė, pilietinė visuomenė, žiniasklaida, ekonominės ir verslo struktūros ir kt. Jų tarpusavio perimamumas neišvengiamai reliatyvizuojasi, nes aktualaus intereso / lūkesčių realizacija bet kuriuo atveju yra priklausoma nuo ankstesnių vertybių ir įgūdžių transformavimo Dabarties situacijų sprendimui gebos ir nuo kreatyvo, modeliavimo, inovacijų efektyvumo, resursų bei pretenzijų.

Kadangi instrumentų ir priemonių komunikacijai plėtotis kiekis ir kokybė eksponentiškai auga ir atsinaujina, daugiausia problemų kyla dėl tolesnio vystymosi vektorių, gairių, kryptių, numanomų rezultatų ir prognozuojamų rizikų. Kita vertus, kultūrinio paveldo ir visų funkcionuojančių visuomeninėje sistemoje kūrybinių dvasinių ir materialinių gamybos produktų mainų, perdavimo, diferenciacijos ir sintezės, atrankos, perkūros ir interpretavimo raidos, sklaidos, ritmikos prasminė-reikšminė „perkrova“, atliepanti socialinių-istorinių perturbacijų mastams ir pasekmėms, suponuoja iki šiol naudotų teorinių-taikomųjų ir instrumentinių-metodologinių priemonių potencialo reviziją, pertvarką ir atnaujinimą. Susiklosčiusios kultūrinės-civilizacinės situacijos išskirtinumas taip pat yra stimuliuojamas bendrąja socialinių pokyčių dinamika: perėjimas iš industrinės organizacijos į postindustrinę-informacinę stadiją lemia reikšminius socialinės būties turinio ir formos, struktūros ir procesų virsmus.

Esminų mūsų temai pokyčių akcentu laikytina individų ir grupių disipacija: šalia klasikinės jų fokusų atomizacijos ir susvetimėjimo „remisijos“ Vėlyvojoje Modernybėje ryškėja ir jų socialinių, politinių, kultūrinių statusų bei savivokos marginalizacija. Šis objektyvus istorinio socialiteto diferenciacijos procesas „aptarnauja“ visuomenės struktūrinio ir funkcinio atnaujinimo poreikius teikdamas kreatyvius impulsus iš skirtingų periferinių socialinės sistemos lokusų. Tai tampa įmanoma būtent dėl marginalinių grupių subkultūrų branduolių gausos ir jų intensyvios tarpusavio komunikacijos, skatinamos jų: 1) nehierarchiškumo, 2) nešėjų bei sąveikos būdų lygiavertiškumo ir 3) keliamų idėjų, požiūrių, veiklos būdų izomorfizmo.

Kadangi Vėlyvojoje Modernybėje inovatyvumo ir kreatyvumo tendencijos tampa permanentinėmis, tokiomis pat virsta ir jų informacinio turinių, kontekstų, viešinimo, reklamavimo reikmės. Pabrėžtina, kad šių poreikių realizacija, sąlygojusi atitinkamų komunikacinių kanalų ir technologijų atsiradimą, greičiausiai vystėsi ne tiek tradicinėse industrijos, verslo ir kt. visuomeninio aktyvumo sferose, bet pirmiausia politikos, ideologijų, kultūros srityse, t. y. antstatiniuose socialinės organizacijos lygiuose. Atitinkamai tokių skirčių intensyvumo sklaida turėjo vis ženklesnę įtaką diferenciacijai tarp, viena vertus, istorinio perimamumo vertybių, funkcionavimo būdų, transliavimo įgūdžių ir, kita vertus, tarp operatyvių visuomeninio informavimo komunikacinių struktūrų, užtikrinančių sociumo aktualių socialinės savijautos, savireguliacijos ir simbolinės-ženklinės savitapatybės būdų visose viešojo valdymo grandyse.

Kaip žinoma, ilgalaikių vertybių saugojimas, funkcionavimas ir jų aktualizacija pirmiausia užtikrinama stabiliomis kultūros sistemos struktūromis bei institucijomis – muziejais, bibliotekomis, kultūros centrais ir t. t. Tokio pobūdžio vertybių atranka, klasifikavimas, hierarchizacija ir legitimacija tiesiogiai koreliuoja su normatyviniais istoriniais-kultūriniais sociumo stabilumo užtikrinimo poreikiais ir imperatyvais.

Kasdienės operatyvios informacijos cirkuliacija viešosiose ir lokalių interesų grupėse, pilietinės saviraiškos lygiuose bei rutininio valdymo grandyse palaikoma masinės komunikacijos kanalų ir nepaliaujamai funkcionuojančių ir atnaujinančių viešųjų grįžtamojo ryšio priemonių pagalba. Eksponentinė modernių informacinių technologijų plėtra iš esmės „apvertė“ tradicinių socialinės informacijos būdų proporcijas ir statusus susiklosčiusių socialinės ir politinės komunikacijos sąrangose.

Visų pirma tai liečia fundamentinių vertybių, elgsenos modelių ir socialinių stereotipų transliacijos pobūdį. Tradicinės socializacijos formos ir kanalai tampa nepakankamais ir neaprepiamais gausybės socialinių grupių, struktūrų, sambūrių ir judėjimų subkultūrų „bendravidiklinimo“ socialinėje dinamikoje galimybių. Būtinybė operacionalizuoti tradicinės socialinės simbolizacijos struktūras ir idėjinis-vertybinius turinius įsakmiai suponuoja jų transmisijos būdų kooperavimą su masinės-kasdienės informacijos perteikimo priemonėmis ir jų ekspozicijos viešumenei ypatumais, bendru atveju orientuojantis į abiejų lygių efektyvią simbiozę.

Operatyvios informacijos erdvės užpildymas ir atnaujinimas pateikiant nenutrūkstamą įvykių, atsitikimų, žinių, naujienų transliavimą visų lygių auditorijoms savo ruožtu įgauna pertekantį, „srautinį“ pobūdį dėl hipertekstinių bet kokio turinio orientyrų, nuorodų ir iliustracijų.

Mediologinės komunikacijos komponentinė struktūra

Politikos sampratų evoliucija nuo antikinio „valstybės valdymo“ iki Makso Vėberio „visapusiškos savarankiško vadovavimo veiklos“ išryškina du esminius momentus: 1) visuomeninė veikla išsikovoja, išlaikant ir naudojantis valdžia ir 2) specifinių žmonių tarpusavio santykių, sąveikų ir komunikavimo būdas. Atitinkamai ir pati politinė veikla suprantama kaip, viena vertus, valdžios-valdymo institucijų ir santykių kūrimo ir įtvirtinimo procesas ir, kita vertus, tokią veiklą grindžiančios politinių vertybių, nuostatų ir požiūrių, užtikrinančių ir palaikančių viešuosius interesus bei reikmes funkcionavimas ir įkūnijimas politikos praktikoje.

Tokios veiklos realizacija suponuoja nepaliojamą subjekt-objektinę komunikaciją, faktiškai bet kurios žmonių bendruomenės „voratinklį“ kaip organizacinį valdžios visuomenėje įtvirtinimo pagrindą. Bendru atveju, subjektu reiškiasi kontaktuojantis su išoriniu pasauliu žmogus, keičiantis savo būties aplinką praktinių ir dvasinių problemų sprendimo būdu. Politikos sferoje tokiu objektu yra valdžia ir valdymo santykiai, o politikos subjektu tampa kryptingo politinio aktyvumo agentas (tiek individas, tiek grupė ar klasė) orientuotas į valdžios užėmimą ar jos naudojimą siekiant savo interesų. O kadangi besivystančiame sociume kaip „klestinčioje įvairovėje“ tokių grupių, klasių ir struktūrų kiekis didėja, nepaliojamai auga ir gilėja skirtingų interesų ir jų tenkinimo būdų valdžios priemonėmis visuma.

Todėl valdžios santykiai su visuomene numano pirmiausia konkuruojančių grupių sąveikų (konkurencinių-konfrontacinių, konsensuso- kontrakto, koordinacijos-subordinacijos, partnerystės ir pan.) tipus ir tik po to iš jų ištekiančius viešojo valdymo būdus, tikslus, resursus ir priemones.

Visų šių įvairuojančių skirčių bendravardiklinimo pagrindu laikytinas *informacinis-komunikatyvinis* politinio proceso komponentas. Kitaip tariant, bet kurių politinių aktorų, kovojančių dėl valdžios sąveikų, objektiniu pagrindu tampa tarpusavio informaciniai mainai, t. y. nuolatinė komunikacija visoje šiuolaikinių jos raiškų įvairovėje. Todėl visuomeninės-politinės veiklos komunikacinio matmens reikšmė įgalina teigti, kad politinė komunikacija kaip konkretus komunikacijos atvejis yra informacinio politinių aktorų tarpusavio įtakos, įtraukiant ir visuomenę, būdas kovoje dėl valdžios ir valdymo rezultatas.

Kadangi informaciniai mainai vyksta tiek tarp skirtingų politinės sistemos dalių, tiek ir su visa objektine socialine aplinka, politinė komunikacija tampa ne vienakrypčių informacijos srautu iš elitų į masę judėjimas, o skleidžiasi visame formalių ir neformalių santykių diapazone, galima politines komunikacijas pagrįstai laikyti politikos socialiniu-informaciniu lauku. Jo vienoviškus

parametrus apibūdina Gabrielio Almondo politinės komunikacijos sisteminių faktorių skirtingose visuomenėse seka:

1) politinės informacijos homogeniškumas, t. y. skirtingų informacinių srautų gretinimas vieningos instrumentinės politikos kalbos kontekste;

2) informacijos mobilumas, skatinantis bendranacionalinio politikos diskurso tapumą;

3) informacinių srautų kryptingumas, numanantis informacijos perdavimą „iš viršaus į apačią“ ir priešingai tolygumą, tiek intensyvumo, tiek kontinualumo atžvilgiais³.

Skirtys, skatinančios tokių faktorių įvairovę, sąlygotos visuomeninės valdžios diversifikacija, kuri neišvengiama tampa dėl augančios modernios visuomenės sudėtingumo, suponuojančio pilietinės bendrijos institutų įsijungimą į valdymo procesus. Taip tradicinės valdžios vertikale koreguoja savo kompoziciją perleisdama tam tikras funkcijas socialiniams partneriams: konfesijoms, intelektualų, verslo ir kt. reikšminėms grupėms ir sambūriams.

Globalinėje socialinėje struktūroje konfesijos orientuotos į temporalinius faktorius, t. y. į tradicijų palaikymą, nekintančias vertybes, kolektyvinės atminties išsaugojimą ir civilizacinį-kultūrinį tautos mentalitetą. O intelektualai, verslininkai ir valdymo specialistai tarnauja optimalaus ir saugaus politinio kurso formavimo bei įtvirtinimo ir pavojingų / rizikingų jo perėjimo intervalų ir transformacijos periodų įveikos uždaviniams.

Tokiu būdu politinės komunikacijos, kaip informacijos tarp politinės ir socialinės sistemos mediatorės, politinėje mediologijoje savotiškai susidvejina į dvi lygias susišaukiančias linijines tendencijas: stabilizuojančią-apsauginę ir inovacinę-konstruktivistinę. Jų abipusėje sąšaukoje antroji privalo nepaliamajamai produkuoti, modeliuoti, konstruoti ir planuoti politinio proceso įvykius ir projektus, ieškant ir atrandant vis naujas atitinkančias kintančios išorinės aplinkos sąlygas bei iššūkius. O pirmoji skirta identifikuoti tų inovacijų, siūlymų ir sprendimų atitikimo politinės kultūros vertybėms bei archetipams, išankstinai ir privaliai įkomponuojamiems į siūlomų programų pagrindus, laipsnį.

Aktualios politinės informacijos srautuose tokį psichologinį-socialinį vaidmenį nūdien vaidina memai – motyvatoriai, galintys tarnauti tiek pozityviai numanomų ar vykdomų politinių projektų, reformų ir pan. propagandai ir viešojo palaikymo mobilizavimui, tiek ir jų destrukcijai bei demaskavimui visuomenės akyse. Sudėtingoje socialinių ir politinių komunikacijų sąveikoje priešingų memų informacijos vienetų gausėjimas iššaukia jų tarpusavio „kovą už

³ ALMOND, Gabriel. *Political Development*. Boston, 1970, p. XI.

būtį“ visuomeninės nuomonės dėmesio centre. Bendru atveju, jų sėkmė arba pralaimėjimas sąlygojamas geriausiai derinančių savo išorinės raiškos formas ir turinius su vidiniu archetipiniu ir pasąmoniniu tautos daugumos aspiracijų pastovumu (t. y. memams gebantiems „sugeneruoti“ naujus vardus tiems pačioms fenomenams).

Tai reiškia, kad besiplečiančiųjų dėka naujų aktorų įsijungimo į viešąjį valdymą, politinių komunikacijų lauko konfigūravimą būtina planuoti kaip nepalaujamą derinimo (socialinių ir kultūrinių archetipų ir inovatyvių technologinių, konjunktūrinių, vaizduotės ir kt. artefaktų) procesą. Politinės psichologijos požiūriu, tokių istorinės, socialinės ir kultūrinės raidos faktorių samplaika išreiškia mentalumo istorijoje nuo Adamo Smito laikų žinomą „aistrų ir interesų“ grįžtamųjų ryšių mechanizmo veikimą. Savo ruožtu politinėje filosofijoje tokia sąveika įkūnyta valstybės, kaip visuomeninių gėrybių distributorės tarp suinteresuotų reikšminių politinio proceso raidai grupių, įvaidyje.

Moderniojoje politinėje teorijoje ši tendencija, įvardinama neokorporatizmo terminu, išryškina vertybinį-tikslinį politinės komunikacijos turinio ir jo orientacinio kryptingumo potencialą, kuris jau negali būti realizuojamas visos socialinės bendrijos lygiu, o turi būti diferencijuojamas atitinkamai socialinių ir politinių sistemų sudėtingumui bei jų informacinių srautų ir kanalų pajėgumui efektyviai veikti politinių procesų savireguliacijos eigą. Jei dėl tokių visuomeninių vertybių kaip Tėvynė, Saugumas ir kt. interpretavimo politinių pozicijų išsirinkimas yra minimalus, tai dėl moralinių, kultūrinių, gyvenimo būdo ir kokybės vertinimo solidarumo deficitas tampa chronišku ir daugiausia pasitar nauja skepticizmo ir nepasitikėjimo politinėmis institucijomis šaltiniais.

Toks ambivalentiškumas, veikiantis politinės komunikacijos kokybę, virsta reikšminiu reformų, krizių ir „didelių sprendimų“ laikmečiais. Galiausiai, modernios tautos, kaip ir jų pilietinės visuomenės, grindžiamos ekonominių ir kultūrinių interesų skirtimis, nepalaujamai diferencijuojasi į nelygiavertes politinės sistemos funkcijas, o valstybinė valdžia ir jos aparatai iš esmės lieka homogeniški. Intensyvi socialinė kaita ir tokių procesų sąlygotos skirtys diversifikuoja ir valstybės politinę erdvę, orientuotą į vienalytės tautos racionalaus valdymo sklaidą ir transformuoja šiuolaikinių politinių komunikacijų turinio „sandus“.

Politinės mediologijos objekto problema

Susiklosčiusioje politikos mokslų tradicijoje politinė komunikacija suprantama kaip politinių institucijų, subjektų ir aktorų tarpusavio bendravimo santykių, informacinių mainų ir t. t. būdas. Šiame procese cirkuliuojantys politinės

informacijos srautai erdviškai orientuojami vertikalių ir horizontalių krypčių sąveikomis, įgaunančiomis intensyvų multidimensinį pobūdį politinės sistemos ir pilietinės visuomenės komunikacijose. Jų tradicinė normatyvinė veika per-teikiama atitinkamuose Davido Eastono ir Gabrielio Almondo struktūriniame ir funkciname modeliuose.

Pastarųjų dešimtmečių pokyčiai tarptautinėje sistemoje lėmė ir visuomeninės raidos ir jos veikiamų orientacijų, uždavinių ir problemų ypatybes. Politinių komunikacijų srityje pirmiausia pažymėtinas politinių santykių ir jų subjektų bei individualių ir grupinių aktorų kiekio ir įvairovės šuoliškas augimas, lemiantis ne tik politinių ir socialinių sistemų komunikacijos sudėtingumo didėjimą, bet ir augančią marginalizacijos tikimybę.

Kitas reikšminis politinių komunikacijų plėtrai ypatumas sąlygotas globalinės demokratizacijos, žmogaus teisių universalizacijos ir nacionalinių ar tiesiog funkciškai lokalių pilietinių bei socialinių judėjimų vartimu tarptautiniais ar globaliniais dariniais. Tokių virsmų išdavose pilietiniams ir viešojo intereso junginiams bei organizacijoms atsiveria ženkliai didesnės įvairovės pilietinių ir politinių komunikacijų galimybės bei kūrybiškos naujos plėtros, kontaktų ir bendros veiklos projektų erdvės.

Galiausiai, šios palankios politinėms komunikacijoms skleistis politinės ir ideologinės prielaidos nepalaujamai gausėja dėl totalinio informacinių technologijų revoliucijos poveikio, iš esmės koreguojančio tradicinių politinės informacijos pajėgumų vaizdinius numanomo neriboto, atviro ir visapusiško žinių, faktų, vaizdinių bei virtualių bendravimo priemonių potencialo perspektyvoje.

Juolab, kad E-medijų skvarba į visas viešojo ir privataus gyvenimo sritis lydimą kol kas menkai suvokiamos (nejmanoma anksčiau ir beribę visoje regimoje perspektyvoje) perduodamos informacijos apimčių, sklaidos, spertos bei turinių įvairovės cirkuliacijos. Šių procesų, pokyčių, transformacijų ir perturbacijų kompleksinės išdavos išryškino kreatyvų naujųjų politinių komunikacijų vaidmenį išsivysčiusiose visuomenėse ne tik dėl jų turinio, formos ir vyksmo būdų modernizavimo ar dinamiškumo. Šiuo atžvilgiu esminiu momentu laikytinas politinių komunikacijų kryptinio-tikslinio funkcionavimo vertikalių ir horizontalių ašų asimetrijos bei kintančios įtakos viešosios politikos lauko funkcionavimui poveikis, suponuojantis naujas komunikacinio universumo paskirtis ir funkcijas.

Politinės refleksijos kontekste tai reiškia, kad įprastų politinių sąveikų laukas virsta sociopolitine erdve, kurioje politinio proceso dalyviai įsisąmonina savo realių galimybių mastus, ribas bei savo vietos ir vaidmenų perspektyvas

duotos situacijos rėmuose. Būtent tokių tipologinių rakursų projekcijose aiškiausiai suvokiami, reflektuojami bei artikuliuojami politikos dalyvių (individų, grupių) poreikiai bei jų patenkinimo veiklinės-praktinės realizacijos kryptys, planai ir siekiai, įkūnijantys aktorų politinių interesų brandumo lygį.

Kadangi esminis dalyvių siekis yra išlikimas, savo vietos išsaugojimas arba jos pagerinimas duotoje politinėje erdvėje, politinio intereso turinys suponuoja tokio individo ar grupės poreikį gauti ir išlaikyti arba padidinti savo turimos valdžios ar politinės įtakos dalį. Faktiškai visas politikos subjekto elgesys ir keliami tikslai, orientacijos, sprendimai ir pozicijos vienaip ar kitaip yra angažuoti santykio su valdžia ir įtaka implikacijų.

Politinio intereso kaip esminio komunikacijos komponento imanentiškumas pastarajai reiškiasi abiemis būdingu ambivalentiškumu. Kaip žinoma, kardinalūs trumpojo XX a. sukrėtimai faktiškai panaikino Vestfališkos sistemos tradiciją ir tuo pačiu išprovokavo istoriškai ir politiškai grindžiamas abejones dėl politikos ir politiškumo turinio apskritai.

Nūdien tyrėjų pozicijos radikalizavosi, skildamos į „politikos nykio“ šalininkus ir „visuotinės politizacijos“ adeptus. Abiem atvejais polemikos centre glūdi „galimybės“ kategorija, numananti, viena vertus, politikos ištirpimą „masių sukilimo“ išdavoje ar, kita vertus, politinio proceso demokratizaciją globalizacijos ir naujųjų socialinių judėjimų sklaidoje.

Prancūzų socialinio mąstytojo Michelio Fuko konceptualizuota „valdžios dispersijos“ sąvoka suformavo dvilypį valdžios ir visuomenės santykių refleksinį fokusą: 1) valdžia įsiskverbia į visas viešojo ir privataus žmonių gyvenimo sferas netgi ne instituciškai, o virtualiai, t. y. pasitelkiant informacinių technologijų galias, 2) socialinio-politinio valdymo transnacionalizacija, demokratizacija ir informatizacija suponuoja vis didesnės valdymo funkcijų dalies perdavimą į vietinės savivaldos lygį⁴.

Šios ambivalentiškos samplaikos išdavoje klostosi paradoksalus modernaus *politikumo* būvis: anksčiau ganėtinai autonomiškai ir stichiškai besirutuliojantys nacionaliniai, religiniai, kultūriniai procesai įtraukiami į politikos lauką ir tampa politinio proceso turiniu. Savo ruožtu, jų politizacija atveria jų legitimavimo politinių būdų ir priemonių lauke atsižvelgiant į jų vertybinius bei racionalius interesus, perspektyvą.

⁴ FOUCAULT, Michael. *Power/Knowledge: Selected Interviews and Other Writings*, 1972–77. Harvester Press, 1980, p. 77.

Tokiu būdu politinio intereso bazinis turinys – valdžia ir valdymo santykiai – visuomenėje įvairuoja atitinkamai sociumo kompleksiško lygiui. Šiuo pagrindu naudinga skirti politinių interesų taikymo ir sklaidos tipus:

- *formalus interesas*, apibūdinantis valdžios ir visuomenės politinių santykių normatyvinį turinį,
- *tikslinis-racionalus interesas*, išryškinantis pačios politinės sistemos elementų sąveiką ir konkurenciją dėl vietos, palankios jų interesų realizacijai ir vaidmens bei galimybių formuojant tokią aplinką,
- *vertybinis-racionalus interesas*, atskleidžiantis ir artikuliuojantis santykių tarp socialinės ir politinės sistemų įvairovę bei difuziją atviroje sociopolitinėje erdvėje.

Politinių interesų tikslinė ir vertybinė sklaida kintančios atviros viešosios erdvės konfigūracijose savo ruožtu keičia / modifikuoja formalios ir atsietos nuo sociumo valdžios paskirtis dispersyviose (takos, Kontrolės bei kooperacijos intencijose. Tokių, kryptinių paieškų tikslu laikytinas universalių interesų, kaip kompleksiško (socialinio ir politinio) visuomenės viešojo gyvenimo reguliavimo, stabilizavimo ir pan. pagrindo konstravimas.

Šiose naujos politikos kokybės koordinatėse politinė komunikacija – jau ne tik vidaus politikos segmentas bendrajame politologiniame koncerte, o atvira tinklinė sistema su grynai konvencinėmis ribomis, kuria apibrėžiami tik informacinių technologijų kuriamų erdvių parametrai. Jų teikiami stimulai sąlygoja, kad formalūs politinės komunikacijos elementai – subjektai (aktorai) ir erdvė – veikiami globalizacijos ir informacinės revoliucijos impulsų perauga į pasaulinį informacinį tinklą su vieningu politinių komunikacijų lauku. Tai, savo ruožtu, lemia didėjantį gyventojų (elektorato) abejingumą tiesioginiam viešajam dalyvavimui, nes dauguma susiklosčiusių rekrutavimo, mobilizacijos ir kt. politinės sistemos funkcinių kanalų prarado savo efektyvumą ir gebėjimą veikti stabilioje sociopolitinėje aplinkoje. Tinklinė prieiga suponuoja politinės komunikacijos supratimą kaip aibę socialinių sąveikų bei periodiškų ryšių viešųjų reikalų sferoje, pradedant gatvine polemika, interviu, skelbimais ir baigiant aukštųjų valstybinio politinio valdymo institucijų projektais, sprendimais, referendumais ir plebiscitais.

Pažymėtina, kad tinklinių politinių komunikacijų įvairovė ir jų sklaida konkrečių socialinių ir politinių erdvių kontekste nėra tik globalistinių stimulų artefaktas ar forsutos informacinės-technologinės modernizacijos produktas. Pats įtinklinimo intensyvumas ir skvarba į nacionalinį komunikacinį kultūrinį ir politinį diskursus bei viešąjį „kontentą“ visumiškai sąlygojami, viena vertus,

istorine-mentalinė šalies, tautos, valstybinės teritorijos bei geografinės aplinkos ypatybės (t. y. „etnoinformacinių tinklų“ struktūra) ir, kita vertus, turimais ar aktualiai prieinamais resursais tiek institucijoms, tiek individualiems vartotojams.

Tokiu būdu politinės komunikacijos tinklinės prieigos kontekste išryškina politikos erdvinio faktoriaus svarbą, nes 1) reiškiasi tinklinių racionalių interesų pagrindu plėtojama ryšiais tarp skirtingų politikos aktorių, funkcionuojančių vieningame informacinių kontaktų lauke, 2) savirealizuojasi kaip grįžtamųjų ryšių būdu užtikrinanti politinės informacijos sklaidą kooperatyvios socialinės ir politinės sistemos erdviuose rėmuose siekiant jų raiškos koordinacijos bei stabilumo, nuoseklumo ir skaidrumo praktiniuose-politiniuose veiksmuose.

Tinklinės prieigos kontekste išryškėja kylanti dinaminių-procesinių, o ne statinių-struktūrinių sąveikų erdvinis visuma atskleidžia politinių komunikacijų fenomeno euristiką, netelpančią atsietai funkcionuojančių socialinės ar politinės sistemos tradiciniuose rėmuose. Todėl politinės mediologijos objektu tampa tokia politinė komunikacija, kurios turinys nepaliamajai pasipildo, kinta ir išryškina informacinių žinių ir pranešimų skirčių integravimą giluminių socialinių archetipų pagrindu (išorėje memų srauto kaita, viduje – stabilių socialinio branduolio vertybių racionalistiniu / modernizaciniu pagrindu). Iš čia, ir ten modernioje politinėje komunikacijoje „už aiškiai apibrėžtos socialinės normos glūdi archetipai ir vertybės, reguliuojančios pasitikėjimo valdžia laipsnį atitinkamai jų išreiškiamai teisingumo ir laisvės apimčiai“⁵.

Tuo pačiu atsiveria politikos būties bei perspektyvų transnacionalinėse ir globalinėse koordinatėse dilemos euristinio sprendimo variantai. Ulricho Becko refleksyvos modernizacijos kontekste politika baigiasi kaip alternatyvos „arba-arba“ išsirikimas vadovaujantis formaliosios logikos „neduoto trečio“ imperatyvu. Tuo tarpu postbipoliniame pasaulyje skaidrėjant valstybių skirtims ir formuojantis atvirai visuomenei iškykla politikos kaip mediatoriaus tarp įvairuojančių politinio proceso dalyvių – aktorių paskirtis vadovaujantis „ir-ir“ nuostata derinant, subalansuojant ir integruojant lokalius interesus bei aktorių moralines, religines ir kultūrinės vertybes, orientacijas ir kriterijus⁶.

Komunikacinėse socialinių ir politinių sistemų sąveikose viešosios vertybės transcenduoja Praeities – dabarties sąryšiuose konstruojant bei tiksliai ir racionaliai atrenkant optimalius sociopolitinio vystymosi modelius ir strategijas.

⁵ *Философия коммуникации. Проблемы и перспективы*. СПб. 2013, С. 205.

⁶ БЕК, У. Трансформация политики и государства в эпоху глобализации. In: *Свободная мысль-XXI*. 2004, Nr. 7, С. 32.

Todėl politinė komunikacija kaip politinės mediologijos objektas kooperuoja istorinius-kultūrinius-socialinius elementus kaip tarpusaviui savipanašėjančius fraktalus jų sąveikose augančio turinio suartėjimo pagrindu. Šiuo atžvilgiu euristiškai skamba šiuolaikinio prancūzų filosofijos patriarcho Aleno Badju (Alain Badiou) konceptualus pastebėjimas, kad „komunikacija yra tai, kas nuolat juda iš esamo į išorinį (*is transgressing*). Pagrindinis komunikacijos bruožas todėl yra esmingai svarbi abipusiškai sąlygota Kitų erdvė (*medium of togetherness*). Poslinkio (transgresijos) įvykis sukuria pasaulį būtent kaip tiesos atskleidimo procesą“⁷.

Analogiška refleksija pastebima ir tradicinės sociologinių-politinių, kultūrinių-istorinių priegų promulguojamose „pabaigose“ – tiek istorijos ir politikos, tiek kultūros ir visuomenės perspektyvų apokaliptinėse recepcijose. Tačiau kompleksinėje sociopolitinės realybės įžvalgoje išryškėja jų tarpdisciplininės skvarbos transparenacija. Aibės diferencijuotos informacijos sklaida viešosiose erdvėse virtualizuoja tas atskiras sritis, integruojamas techniniais aparatais ir informacinėmis technologijomis: perdavimo būdai ir informacijos turinių kaita bei sampyna vis glaudžiau akumuliuojasi Dabarties komunikacijose visais azimutais ir visose komunikacijų aprėpiamose srityse.

Todėl politinė mediologija, kaip teigia ir pats mediologijos disciplinos kūrėjas R. Debre, nesuvedama nei į politinę sociologiją, nei į politinę komunikatyvistiką, nei į medijų studijas, bet savo priegose, įžvalgose bei tyriminiuose išsirikimuose (objektuose) kompleksiskai apjungia esminius įvardintų disciplinų atitikmenis, t. y. koreliuojančias panašybes. Šiuo atžvilgiu politinės mediologijos objektas iš esmės yra savipanašėjančių ir vieningoje visiems socialiniams mokslams sociopolitinėje erdvėje objektų bei ryšių ir struktūrų, kurių vertybinių-racionalių interesų branduoliai jungiasi į virtualius tinklinius darinius visuma, kurioje kiekviena iš tų socialinio tyrimo sričių yra tarsi mikroskopinis kompleksinis visų jų junginys, persiliejančias į tokio pat pobūdžio makroskopinės dalis, savo ruožtu susiliejančias į vieningą sistemą.

Jungiančios žmoniją globalinės problemos atvirų visuomenių sąlygomis išryškina kiekvieno tokio segmento vertybinio-racionalaus intereso turinį ir savo ruožtu atveria juos vienijančias socialinės, politinės, kultūrinės ir moralinės komunikacijos potencialą kaip globalinės politikos *conditio sine qua non*.

⁷ BADIOU, Allain. *Being and Event*. London. 2005, p. 76.

Apibendrinimas

Maštabiškas politinės, socialinės ir mokslinės-techninės revoliucijos antrojoje XX a. pusėje numano ne tik aiškinamųjų socialinės teorijos galių reviziją, bet kartu ir naujų, integratyvių visuminio civilizacinio-kultūrinio proceso receptijos ir kritinio vertinimo metodologinių ir taikomųjų priegių ir įžvalgos būdų konstravimą.

Šiuolaikinės informacinės ekspansijos įtakoje prancūzų medijinių studijų teoretiko R. Debre jau pusę amžiaus plėtojamoje mediologijos disciplinoje aktualizuojasi jos komunikacinio segmento socialinės-politinės autonomizacijos reikmė. Skirtingai nuo vertikalios kultūrinės transmisijos (perdavimo), horizontali viešoji pilietinė ir politinė komunikacija atveria, sukuria ir rekonstruoja eilę reikšminių viešosios politikos raiškos erdvių, sudarančių visuminį fraktalinį kontinuumą.

Šiame kontekste nepakankamu tampa tradicinis politinių komunikacijų supratimas, nes naujose transdisciplininėse socialinių mokslų erdvėse patys sudėtiniai jų komponentai – *erdvė ir struktūra* – įgauna savotišką „substancinių modusų“ pobūdį, atveriantį jų platesnį ir gilesnį tarpdisciplininį, teorinį-metodologinį ir, galiausiai, vertybinį-ideologinį potencialą įsisavinant modernaus politinio proceso interaktyvų ir virtualų turinį.

Politinė mediologija nauju informaciniu-technologiniu pagrindu nagrinėja ir vertina platų politinės informacijos priemonių spektrą, pradedant nuo kalbos, rašto, spaudos ir baigiant elektroninės informacijos sklaidos visuomenės sąmonėje kanalais, virtualios komunikacijos tinklais ir t. t.

Politinės mediologijos objekto turinys esmingai atnaujinamas kompiuterinio dizaino priemonėmis, skatinančiomis ženklinių, semiotinių, simbolinių vaizdinių bei grafinių semantinių sistemų kūrimą ir plėtrą dalyvaujant ir sprendžiant socialinio bei politinio pobūdžio problemas, informacijos sugestyvumo ir efektyvumo poveikius, suponuojančius tiek demokratinės politinės socializacijos sėkmingumą, tiek masinės sąmonės manipuliacijų grėsmes.

Politinės mediologijos priegių euristika siejama su kompleksine socialinės ir politinės erdvės sampnyoje besiplėtojančios komunikacijos įvairove, skatinama ne tik nepalaujamais informacijos srautais, bet ir grįžtamųjų ryšių dinamika tarp vertikalių ir horizontalių visuomeninio-politinio gyvenimo reguliacinių, stabilizacinių, kontrolinių, vertinimo ir kt. komponentų.

Autoriaus redakcija

Literatūra

- ALMOND, Gabriel. *Political Development*. Boston, 1970.
- BADIOU, Allain. *Being and Event*. London. 2005.
- БЕК, У. Трансформация политики и государства в эпоху глобализации. In: *Свободная мысль-XXI*. 2004, Nr. 7.
- DEBRAY, Régis. *Introduction a la mediologie*. Paris, 2000.
- Философия коммуникации. Проблемы и перспективы*. СПб. 2013.
- ФУКО, Мишель. *Интеллектуалы и власть, часть 3. Статьи и интервью 1970–1984*. – М.: Практика, 2006.
- FOUCAULT, Michael. *Power/Knowledge: Selected Interviews and Other Writings, 1972–77*. Harvester Press, 1980, p. 77.

Kęstutis Šerpėtis**The Object of Political Mediology: Transgression Between Information Transmission and Communication****SUMMARY**

The article is devoted to the problem of the object of political mediology. The author integrated social and political systems into the society organization on the base of political communication. As the results of its interconnections, socio-political space rises as a field of the interrelations between social, cultural, political, religious and etc. spheres of social life.

In the article, stressed is the role of political communications in the political process of democratic regimes. On the other hand, complex character of the political mediology's object stimulate/ motivate/ induce continual transgression between social and political information on the ground of global set structure coming.

Keywords: *communication, interest, mediology, object, politics, set, system, space, structures, transgression, transmission, value.*